

Szemereyné Pataki Klaudia,

Kecskemét Megyei Jogú Város Polgármestere:

Köszöntő

Az előadás a Bács-Kiskun '56/60 című konferencián hangzott el, 2016. október 13-án, Kecskeméten a Városháza dísztermében. A programot az 1956-os forradalom és szabadságharc 60. évfordulójára létrehozott Emlékbizottság támogatta.

Nagyon sok szeretettel és tisztelettel köszöntjük Önöket és köszönjük, hogy elfogadták a meghívásunkat!

A városi 56-os Emlékbizottság szervezésében elindult ebben az évben egy programsorozat, melynek keretében - az októberi eseményekhez kapcsolódóan – rendezzük meg a mai konferenciát, a Bács-Kiskun Megyei Katona József Könyvtár segítségével / támogatásával.

Külön szeretném köszönteni a mai nap előadóit, illetve külön szeretném köszönteni Földváryné Kis Rékát, a Nemzeti Emlékezet Bizottság Elnök Asszonyát.

[Egy kis fejtörést okozott, hogy a történelmi hagyományokhoz híven felüljünk-e ide ketten, erre a „magas pulpitusra”, de végül úgy döntöttünk, hogy ezen az alacsonyabb szinten jobban érezzük magunkat, és ezzel is egy kicsit a közvetlenséget jelképezzük, illetve azt erősítjük, hogy összetartozunk, a nemzetet szolgáljuk mindannyian.]

Miről is szól ez a mai konferencia? Az identitáserősítésről.

Már az elején rendkívül fontosnak tartom leszögezni ezt, hiszen minden, ami itt elhangzik, nemzeti öntudatunkat hivatott építeni - nemcsak az érzelmeinken, hanem - ami ugyanolyan fontos - az ismereteinken keresztül is.

1956 magyarságtudatunk egyik legerősebb pillére: magunkénak érezzük, itt él bennünk és erősen kötődünk hozzá. Ez a kötődés azonban sokkal inkább egy szívből jövő érzés, nem csak történelmi tényeken alapuló tudás. Hosszú évtizedeken át nem beszélhettünk róla, nem emlékezhettünk rá, úgy kellett tennünk, mintha nem is létezne. Mégis életben maradt, mert nagyon erős, elpusztíthatatlan érzésként élt és él tovább mindannyiunkban.

Olyan volt, mint egy titok, amit szívünkben őrzünk, úgy, hogy közben semmit sem tudunk róla. Csak éreztük, hogy nagyon fontos, mert életben tart bennünket. 1956 sokáig csak egy érzés volt.

Most viszont megkaptuk azt a lehetőséget, hogy az érzéseinken túl megerősítsük az identitásunkat, és itt az ideje, hogy 1956 az öntudatunk szerves része legyen. Ehhez pedig arra van szükség, hogy a suttogó történelem helyét végre átvegye a valódi történelmi tudás.

Minden településnek szüksége van arra, hogy megismerje a múltját, minden közösségnek szüksége van arra, hogy név szerint ismerje hőseit. Ez különösen igaz az 56-os eseményekre és a forradalom hőseire.

A nagy történetekről már szinte mindent tudunk. Nincs olyan kecskeméti, bajai vagy éppen kiskunhalasi kisdíák, aki ne tudná elmondani, hogy mi történt Budapesten október 23-án. Nincs olyan, aki ne tudná felsorolni a budapesti forradalmárok jelesebbjeit, de hogy pontosan mi történt itt, Kecskeméten, és kik is a kecskeméti és megyei hősök, arról most kezdünk el a nyilvánosság számára információkat közölni, és feldolgozni az októberi napok történetét. Egyelőre kevesebbet tudunk arról, hogy mit is tettek itt a helybeliek, mit mertek tenni, még nem ismerjük jól ezeket a hősöket, pedig nagyon fontos, hogy emlékezni tudjunk rájuk, és meg tudjuk őrizni az általuk elért eredményeket.

Tudnunk kell azt is, hogy kik azok, akik a legtöbbet tették a szabadságunkért, ismernünk kell az igazi szabadságharcosokat, akik a jövőért, vagyis értünk harcoltak, értünk hoztak áldozatot. Ha ők nincsenek akkor, most nem biztos, hogy egy ilyen szabad Magyarországon és egy ilyen szabad Kecskeméten élhetünk.

Szükség van arra a történeti munkára is, ami a háttérben elindult. Szükségünk van arra, hogy hiteles, tudományos dokumentumok álljanak rendelkezésünkre, amelyekhez fordulhatunk, és ne csak az egyik oldal elfogult dokumentumait - az ÁVH-s jegyzőkönyveket – olvashassuk.

Úgy vélem, hogy nagy lehetőséget nyújt számunkra az, hogy a forradalom 60. évfordulója alkalmából feldolgozhatjuk a múlt eseményeit, forrásait, dokumentumait. Nagy lehetőség ez a város számára, mellyel minden kecskeméti intézményünk messzemenően élt is.

Köszönettel tartozom a városi 56-os Emlékbizottság elnökének és tagjainak is, hogy segítettek nekünk feldolgozni az eseményeket, keretet adtak, hogy a különböző intézményeink: a múzeum, a könyvtár, a hírszolgálati divízió, a levéltár, az iskolák, középiskolák, egyházak, civil szervezetek be tudjanak kapcsolódni ebbe a munkába. Munkájukat pedig bemutatják a szélesebb közönség, a lakosság és az egész nemzet számára.

Egy igazi emlékpontot alakítottunk ki itt, városunkban és én nagyon bízom benne, hogy ez az emlékpont nem csak egy szoba marad, 1956 nem csak dokumentumok halmaza marad számunkra, hanem ennél sokkal mélyebben és át tudjuk adni tudásunkat a fiatalabb generációknak is, és öröm, hogy őket is itt köszönhetjük sorainkban. Örömeinkre szolgál, hogy át tudjuk adni azt a tudást, azt a tapasztalatot, amelyet az idősebb generáció teremtett.

Ezekkel a gondolatokkal nyitom meg a konferenciát, és nagyon bízom benne, hogy a mai nap előadásai felkeltik a tudásvágyat is, amely idáig csak szívünkéből fakadt, hogy ne csak érzésből gondoljunk 56-ra, hanem tények, tapasztalatok, számok, konkrét emlékek is őrizzék és örökítsék meg ezeket az eseményeket.

Végül szeretném átadni a konferencia vezetését Elnök Asszonynak.

Nagyon köszönöm, hogy ilyen sokan elfogadták meghívásunkat, tartalmas és hasznos konferenciát kívánok Önöknek!